

CURTEA DE APEL-TIMIȘOARA
SECTIA CONTENCIOS ADMINISTRATIV
DOSAR XXX/2012-12.10.2012

DECIZIA CIVILĂ NR. xxx
ȘEDINȚA PUBLICĂ DIN 06 iunie 2013
PREȘEDINTE : XXX
JUDECĂTOR : XXX
JUDECĂTOR : XXX
GREFIER: XXX

S-a luat în examinare recursul promovat de reclamanta recurentă XXX împotriva sentinței civile nr. XXX/07.08.2012, pronunțată de Tribunalul XXX în dosar nr. XXX/108/2012, în contradictoriu cu pârâtele intimate Administrația Finanțelor Publice Arad și Direcția Generală a Finanțelor Publice Arad, având ca obiect contestație act administrativ fiscal.

La apelul nominal făcut în ședință publică se constată lipsă părțile.

Procedura de citare este legal îndeplinită.

S-a făcut referatul cauzei de către grefierul de ședință, după care se constată depusă la dosar prin registratura instanței la data de 17.05.2013 întâmpinare din partea pârâtei DGFP Arad comunicată recurente la 22.05.2013, din partea reclamantei recurente a fost depusă la dosar la data de 05.06.2013 taxa judiciară de timbru, timbrul judiciar și împuternicire avocațială și nefiind alte cereri de formulat ori probe de administrat și văzând că s-a solicitat judecarea cauzei și în lipsă, instanța reține cauza în pronunțare.

CURTEA

Deliberând asupra recursului de față constată următoarele: Prin sentința civilă nr.XXX/07.08.2012 Tribunalul Arad a respins acțiunea în contencios administrativ formulată de reclamanta XXX împotriva pârâtelor Administrația Finanțelor Publice a Municipiului Arad și Direcția Generală a Finanțelor Publice Arad.

Pentru a pronunța această sentință prima instanță a reținut următoarele: în fapt că prin decizia nr. 230113519882/03.08.2011 emisă de pârâta Administrația Finanțelor Publice Arad s-a stabilit în sarcina reclamantei un impozit datorat de 290 lei, raportat la baza de impunere de XXX lei, ce a fost contestată de către aceasta în procedură prealabilă, iar prin decizia nr. XXX/25.10.2011, emisă de pârâta Direcția Generală a Finanțelor Publice a Județului Arad, s-a respins contestația părții împotriva actului de impunere enunțat mai înainte, astfel încât s-a formulat acțiunea în contencios de față cu intenția preconizată a anulării actelor în discuție.

Acțiunea este nefondată.

Astfel, potrivit art. 1 alin. 1 din Legea nr. 554/2004, orice persoană care se consideră vătămată într-un drept al său ori într-un interes legitim, de către o autoritate publică, printr-un act administrativ sau prin nesoluționarea în termenul legal a unei cereri, se poate adresa instanței de contencios administrativ competente, pentru anularea actului, recunoașterea dreptului pretins sau a interesului legitim și repararea pagubei ce i-a fost cauzată. Interesul legitim poate fi atât privat, cât și

Public, în condițiile în care în înțelesul actului normativ antemenționat sintagma „drept vătămat” semnifică orice drept prevăzut de Constituție, de lege sau de alt act normativ, căruia îi se aduce o atingere printr-un act administrativ, iar cea de „interes legitim privat” posibilitatea de a pretinde o anumită conduită, în considerarea realizării unui drept subiectiv viitor și previzibil, prefigurată.

Pe aceasta linie de idei, același legiuitor a definit „persoana vătămată” la art. 2 alin. 1 lit. a din lege ca reprezentând în înțelesul acesteia orice persoană titulară a unui drept ori a unui interes legitim, vătămată de o autoritate publică printr-un act administrativ sau prin nesoluționarea în termenul legal a unei cereri; în sensul prezentei legi, fiind asimilate persoanei vătămate și grupul de persoane fizice, fără personalitate juridică, titular al unor drepturi subiective sau interese legitime private, precum și organismele sociale care invocă vătămarea prin actul administrativ atacat fie a unui interes legitim public, fie a drepturilor și intereselor legitime ale unor persoane fizice determinate, stabilindu-se totodată într-o manieră lipsită de orice echivoc la art. 2 alin. 2 din actul normativ enunțat că se asimilează actelor administrative unilaterale și refuzul nejustificat de a rezolva o cerere referitoare la un drept sau la un interes legitim ori, după caz, faptul de a nu răspunde solicitantului în termenul legal.

Nu în ultimul rând, potrivit art. 8 alin. 1 din Legea nr. 554/2004, persoana vătămată într-un drept recunoscut de lege sau într-un interes legitim printr-un act administrativ unilateral, nemulțumită de răspunsul primit la plângerea prealabilă sau care nu a primit niciun răspuns în termenul prevăzut la art. 2 alin. (1) lit: h), poate sesiza instanța de contencios administrativ competentă, pentru a solicita anularea în tot sau în parte a actului, repararea pagubei cauzate și, eventual, reparații pentru daune morale, de asemenea, se poate adresa instanței de contencios administrativ și cel care se consideră vătămat într-un drept sau interes legitim al său prin nesoluționarea în termen sau prin refuzul nejustificat de soluționare a unei cereri, precum și prin refuzul de efectuare a unei anumite operațiuni administrative necesare pentru exercitarea sau protejarea dreptului sau interesului legitim.

În fine, potrivit dispozițiilor art. 18 alin. 1 și 3 din lege, instanța, soluționând cererea la care se referă art. 8 alin. (1), poate, după caz, să anuleze, în tot sau în parte, actul administrativ, să oblige autoritatea publică să emită un act administrativ, să elibereze un alt înscris sau să efectueze o anumită operațiune administrativă, iar în cazul soluționării cererii, instanța va hotărî și asupra despăgubirilor pentru daunele materiale și morale cauzate, dacă reclamantul a solicitat acest lucru.

În contextul dispozițiilor legale în materia contenciosului administrativ susmenționate trebuie a se preciza dintru-nceput că raportat la prevederile aliniatului 1 de la art. 18 la care s-a făcut referire în aliniatul precedent actul normativ care îl cuprinde reglementează un contencios administrativ de plină jurisdicție (Înalta Curte de Casație și Justiție - Secția de contencios administrativ și fiscal, decizia nr. 4647 din 19.12.2006, nepublicată), iar în cadrul unei acțiuni în contencios administrativ recunoașterea sau realizarea unui drept/interes legitim vătămat sunt condiționate de existența unui act administrativ nelegal tipic sau asimilat (Înalta Curte de Casație și Justiție - Secția de contencios administrativ și fiscal, decizia nr. 850 din 09.02.2007, publicată în „Jurisprudență” 2007 I).

Or, în cauza de față, contrar celor susținute de către reclamantă în acțiunea introductivă de instanță, atare acte administrative nelegale nu se evidențiază în ceea ce o privește în contextul în care, din probatoriul administrat în fața instanței de contencios administrativ, rezultă fără niciun dubiu că organul fiscal a procedat corect la impozitarea veniturilor din transferul proprietăților imobiliare din patrimoniul personal pentru anul 2011, în condițiile în care succesiunea după defunctul xxx

Decedat la data de 07.01.2013, nu a fost dezbătută și finalizată în termenul legal de 2 ani de la data decesului autorului succesiunii, iar actul de impunere în discuție a fost emis în baza hotărârii judecătorești irevocabile despre care s-a făcut deja vorbire mai sus, cota succesorală aferentă reclamantei fiind aceea, 1 din masa succesorală, compusă din cota de 1 parte din imobilele teren în suprafață de 65.936 mp și construcțiile edificate pe acesta, descrise în sentința amintită.

Tribunalul a mai reținut că, dispozițiile legale aplicabile speței de față ce definesc fără niciun echivoc venitul din transferul proprietăților imobiliare patrimoniul personal, respectiv, impozitul datorat pentru acesta și care se regăsesc art. 771 alin. 1, alin. 3, alin. 4, alin. 5 și alin. 6 din Legea nr. 571/2003, privind Codul fiscal, și anume:

(1) La transferul dreptului de proprietate și al dezmembrămintelor acestuia, prin acte juridice între vii asupra construcțiilor de orice fel și a terenurilor aferente acestora, precum și asupra terenurilor de orice fel fără construcții, contribuabilii datorează un impozit...

(3) Pentru transmisiunea dreptului de proprietate și a dezmembrămintelor acestuia cu titlul de moștenire nu se datorează impozitul prevăzut la alin. (1), dacă succesiunea este dezbătută și finalizată în termen de 2 ani de la data decesului autorului succesiunii. În cazul nefinalizării procedurii succesoriale în termenul prevăzut mai sus, moștenitorii datorează un impozit de 1% calculat la valoarea masei succesoriale.

(4) Impozitul prevăzut la alin. (1) și (3) se calculează la valoarea declarată de părți în actul prin care se transferă dreptul de proprietate sau dezmembrămintele sale. În cazul în care valoarea declarată este inferioară valorii orientative stabilite prin expertiza întocmită de camera notarilor publici, impozitul se va calcula la nivelul valorii stabilite prin expertiză, cu excepția tranzacțiilor încheiate între rude ori afini până la gradul al II-lea inclusiv, precum și între soți, caz în care impozitul se calculează la valoarea declarată de părți în actul prin care se transferă dreptul de proprietate.

(5) Camerele notarilor publici vor actualiza cel puțin o dată pe an expertizele privind valoarea de circulație a bunurilor imobile, care vor fi comunicate la direcțiile teritoriale ale Ministerului Finanțelor Publice.

(6) Impozitul prevăzut la alin. (1) și (3) se va calcula și se va încasa de notarul public înainte de autentificarea actului sau, după caz, întocmirea încheierii de finalizare a succesiunii. Impozitul calculat și încasat se virează până la data de 25 inclusiv a lunii următoare celei în care a fost reținut. În cazul în care transferul dreptului de proprietate sau al dezmembrămintelor acestuia, pentru situațiile prevăzute la alin. (1) și (3), se realizează prin hotărâre judecătorească sau prin altă procedură, impozitul prevăzut la alin. (1) și (3) se calculează și se încasează de către organul fiscal competent. Instanțele judecătorești care pronunță hotărâri judecătorești definitive și irevocabile comunică organului fiscal competent hotărârea și documentația aferentă în termen de 30 de zile de la data rămânerii definitive și irevocabile a hotărârii. Pentru alte proceduri decât cea notarială sau judecătorească contribuabilul are obligația de a declara venitul obținut în maximum 10 zile de la data transferului, la organul fiscal competent, în vederea calculării impozitului. Pentru înscrierea drepturilor dobândite în baza actelor autentificate de notarii publici ori a certificatelor de moștenitor sau, după caz, a hotărârilor judecătorești și a altor documente în celelalte cazuri, registratorii de la birourile de carte funciară vor verifica îndeplinirea obligației de plată a impozitului prevăzut la alin. (1) și (3) și, în cazul în care nu se va face dovada achitării acestui impozit, vor respinge cererea de înscriere până la plata impozitului.

Textele legale susmenționate se coroborează și cu pct. 1512, pct. 1514, pct. 1515, pct. 1516 și pct. 1517, din normele metodologice de aplicare a legii susmenționate privind Codul fiscal, aprobate prin HG nr. 44/2004.

Nu este lipsit de importanța a se aminti de către tribunal și împrejurarea că interpretarea judiciară a dispozițiilor legale aplicabile speței de față nu trebuie realizată numai gramatical, după sensul cuvintelor folosite de către legiuitor și modul cum sunt ele așezate și legate în frază, ci și teleologic, căutându-se să se descopere scopul urmărit de legiuitor prin adoptarea normelor juridice de care s-au prevalat părțile, tocmai pentru a discerne, în raport cu acest scop, semnificația ce trebuie atribuită textelor și care să fie cât mai apropiată de intenția presupusă a legiuitorului, dar și sistematic, metodă care să țină seama de locui normei juridice ce trebuie interpretată în contextul legii sau în contextul întregii legislații conexe, și nu în ultimul rând logic, context în care trebuie să se țină seama și de regulile specifice de interpretare exprimate, în doctrină, prin formulări precum aceea că excepțiile sunt de strictă interpretare - „exceptio est strictissimae interpretationis” sau că dispozițiile legale trebuie interpretate în sensul în care ele produc efecte, iar nu în sens contrar- „actus interpretandus est potius ut valeat quam ut pereat”.

Or, astfel fiind, și având în vedere prevederile legale amintite deja, apar ca fiind fondate apărările pe care pârâtele le-au formulat la pretențiile reclamantei în sensul că instanțele judecătorești care pronunță hotărâri judecătorești definitive și irevocabile în cauze referitoare la transferul dreptului de proprietate sau al dezmembrămintelor acestuia vor comunica organului fiscal din raza de competență teritorială a instanței de fond hotărârea, precum și documentația aferentă, în termen de 30 de zile de la data rămânerii definitive și irevocabile a hotărârii, iar în situația în care instanțele judecătorești nu transmit în termenul legal această documentație organul fiscal poate să stabilească impozitul datorat la solicitarea contribuabilului pe baza documentației prezentate de acesta, precum în cauză, unde reclamanta prin cerere înregistrată la Administrația Finanțelor Publice a Municipiului Arad, sub nr. xxx/23.06.2011, a solicitat calcularea impozitului privind transferul proprietății imobiliare conform hotărârii judecătorești irevocabile.

În cazul în care hotărârea judecătorească nu precizează valoarea imobilului stabilită de un expert autorizat în condițiile legii sau în documentația aferentă hotărârii nu este cuprinsă expertiza privind stabilirea valorii de circulație a imobilului baza de calcul a impozitului se stabilește în condițiile pct. 1516 din normele metodologice arătate cu raportare la dispozițiile legale deja menționate.

În concret, ținându-se seama de data decesului amintită deja și de data hotărârii judecătorești prin care s-a dezbătut succesiunea se impune cu necesitate concluzia că în cauză nu este aplicabilă excepția reglementată la art. 771 alin. 3 din Codul fiscal, motiv pentru care moștenitorii datorează un impozit calculat la valoarea de 1% din cea a masei succesoriale, iar în ceea ce privește modul de calcul al valorii de XXX lei, de care s-a prevalat pârâta cu prilejul apărărilor sale în cauză, aceasta rezultă din situația înaintată instanței de către pârâtă pe parcursul judecății.

Astfel fiind, nu pot fi primite susținerile contrare ale reclamantei din acțiunea formulată în cauză, care nu își găsesc un corespondent probator în dosarul cauzei și sunt rezultatul unei prezentări trunchiate și a unei interpretări eronate a dispozițiilor legale în materie fiscală aplicabilă speței de față.

Pe cale de consecință, pentru toate considerentele expuse mai sus, văzând și faptul că nu se pune problema cheltuielilor de judecată, în temeiul art. 18 din Legea nr. 554/2004, a fost respinsă acțiunea ca nefundată.

Împotriva acestei sentințe a declarat recurs în termenul legal reclamantul XXX, care a solicitat modificarea în tot a hotărârii și admiterea acțiunii astfel cum a fost formulată, cu cheltuieli de judecată.

Recurenta susține că sentința atacată este netemeinică întrucât nu a luat în considerare excepția reglementată de art. 77 ind. 1 alin. 4 teza finală Cod fiscal, respectiv faptul că antecontractul de vânzare-cumpărare încheiat la 07.08.2010 de reclamantă și alte rude ale acesteia a fost încheiat între rude până la gradul al 2-lea inclusiv, astfel încât organul fiscal era obligat să stabilească impozitul pe "venitul¹ obținut din vânzarea astfel convenită prin valorificarea unei baze impozabile egale cu valoarea declarată de părți în actul de transfer al dreptului de proprietate susține că pârâtele au omis în întâmpinările depuse la dosar să menționeze excepția instituită de legiuitor prin norma legală deja menționată, instanța de fond reținând apărările acestora referitoare la obligația de transmitere din oficiu a hotărârilor judecătorești irevocabile prin care operează transferul dreptului de proprietate către organele fiscale, pentru stabilirea impozitului datorat, fără a lua în considerare faptul că nu este imputabil reclamantei omisiunea Judecătoriei Huedin de a comunica sentința civilă nr. xxx/21.12.2010, pentru calculul impozitului datorat pentru transferul moștenirii de la defunctul xxx.

Se mai arată că în mod eronat instanța de fond a menționat că baza de calcul a impozitului se stabilește conform prevederilor pct. 151 ind. 5 din Normele Metodologice de aplicare a Codului fiscal, în condițiile în care în hotărârea judecătorească nu este precizată valoarea imobilului, menționându-se doar că aceasta a fost stabilită de părți la suma de xxx lei, impunându-se astfel ca în speță să se facă aplicarea disp. art. 77 ind. 1 alin. 4 C. fiscal, în sensul calculării impozitului pe venit pornind de la valoarea imobilului stabilită de părți la suma de 5.000 lei, iar nu la cea de XXX lei.

Pârâta Administrația Finanțelor Publice Arad a formulat întâmpinare la recurs prin care a solicitat respingerea acestuia ca neîntemeiat și menținerea sentinței recurate ca fiind temeinică și legală, reiterând în esență cele susținute în fața instanței de fond.

Analizând hotărârea recurată prin prisma motivelor invocate, a probelor administrate și a dispozițiilor legale incidente inclusiv art. 304 ind. 1 C.p.civ., Curtea reține următoarele:

Pe seama reclamantei XXX au fost emise de către AFP Arad două decizii de impunere anuale pentru veniturile din transferul proprietăților imobiliare din patrimoniul personal pe anul 2011, anume, cea cu nr. xxx/3.08.2011 și cea cu nr. xxx/3.08.2011.

Prima dintre aceste decizii vizează suma de xxx lei stabilită cu titlu de impozit pe venitul obținut din transferul proprietății asupra imobilului compus din casă + teren în suprafață de 65.936 mp situat în sat Poiana Horea nr. 38, comuna Beliș, jud. Cluj, transfer operat în baza sentinței civile nr. 1031/21.12.2010 a Judecătoriei Huedin, prin care s-a dispus executarea atipică în natură a obligației asumate de părțile unui antecontract de vânzare cumpărare, în cuprinsul căruia s-a menționat valoarea cotelor părți legale ce le reveneau din imobil, stabilită de părțile contractante, ca fiind de xxx lei.

Cea de-a doua dintre decizii vizează impozitul pe venitul obținut prin moștenire de către reclamantă, în baza succesiunii dezbătute prin aceeași hotărâre a Judecătoriei Huedin, după defunctul xxx, decedat la 7.01.2003.

Rezultă din înscrisurile depuse la dosar că prima din cele două decizii a fost desființată în procedura prealabilă sesizării instanței, prin decizia emisă de DGFP Arad - Biroul soluționare contestații, cu nr. XXX/25.10.2011, prin care s-a admis

contestația administrativă a reclamantei, dispunând reanalizarea situației fiscale a contribuabilului, în considerarea faptului că la emiterea actului administrativ fiscal nu au fost avute în vedere disp. art. 77 ind. 1 alin. 4 C.fiscal, potrivit căroră impozitul se calculează la valoarea declarată de părți în actul translativ de proprietate, în cazul tranzacțiilor încheiate între rude ori afini până la gradul al II inclusiv.

Curtea reține astfel că decizia cu nr. xxx/3.08.2011 nu mai producea efecte juridice la momentul sesizării instanței, reclamanta neavând interes să o atace, acesta fiind motivul pentru care în acțiunea promovată acesta a solicitat doar anularea parțială a deciziei de soluționare a contestației administrative și anularea deciziei de impunere cu nr. xxx/3.08.2011, care viza însă impozitul pe venitul obținut din transferul proprietăților imobiliare din patrimoniul personal aferent moștenirii dezbătute prin sentința Judecătorei Huedin nr. xxx/21.12.2010.

Rezultă deci că motivele expuse în cererea de recurs referitoare la baza de impunere pentru calculul impozitului pe venitul obținut din transferul de proprietate operat pentru executarea antecontractului de vânzare cumpărare pentru imobilul constând în casă + teren în suprafață de 65.936 mp situat în sat Poiana Horea nr. 38, comuna Beliș, jud. Cluj, antecontract încheiat între rude până la gradul II nu sunt pertinente cauzei de față, întrucât acțiunea promovată nu are ca obiect titlul de creanță emis de pârâte pentru stabilirea impozitului pe venitul obținut din acea tranzacție, ci doar decizia ce vizează impozitul aferent succesiunii dezbătute prin hotărâre judecătorească după defunctul xxx. Pentru aceste motive, susținerile recurente referitoare la baza de calcul a impozitului pe venitul obținut din transferul proprietății operat în baza antecontractului de vânzare-cumpărare vor fi înlăturate fără a fi analizate în fond, neavând legătură cu obiectul acțiunii.

În ce privește impozitul pe venitul obținut prin succesiune de către reclamantă, instanța reține că aceasta nu contestă împrejurarea că succesiunea după defunctul xxx s-a dezbătut după expirarea termenului de 2 ani de la deschiderea succesiunii, astfel încât în mod corect instanța de fond a considerat aplicabile în speță dispozițiile art. 77 ind. 1 alin. 3 teza ultima Cod fiscal, coroborate cu prevederile cu pct. 151 ind. 4 lit. d, pct. 151 ind. 7 alin. 8 din Normele metodologice de aplicare a Codului fiscal, aprobate prin HG nr. 44/2004, în sensul că baza de calcul a impozitului se stabilește prin raportare la valoarea orientativă stabilită în expertizele întocmite de camerele notarilor publici.

În această privință, instanța constată neîntemeiate susținerile reclamantei recurente potrivit căroră în privința venitului obținut prin moștenire ar avea aplicabilitate disp. art. 77 ind. 1 alin. 4 teza ultimă C. fiscal, în condițiile în care norma în discuție are caracter de excepție, fiind deci de strictă interpretare și aplicare, neputând fi aplicată altor situații de fapt decât cele indicate în cuprinsul său.

Or, instanța constată că norma în discuție precizează expres că impozitul pe venitul din transferul proprietăților imobiliare din patrimoniul personal se calculează la valoarea declarată de părți în actul prin care se transferă dreptul de proprietate, doar în cazul tranzacțiilor încheiate între rude ori afini până la gradul al II-lea inclusiv. Se observă că, în norma indicată, legiuitorul a făcut referire expresă la acte juridice încheiate de anumite persoane, în cuprinsul căroră acestea și-au exprimat voința juridică în sensul stabilirii unei valori a bunului transferat, rezultând astfel că dispoziția în discuție nu are aplicabilitate în cazul *transferului proprietății prin succesiune*, transfer care nu intervine în baza unui act juridic, ci a unui fapt juridic în sens restrâns, respectiv în urma evenimentului constând în decesul lui de cujus, care produce efectul juridic al deschiderii succesiunii și transferului patrimoniului defunctului către moștenitori.

În nici un caz nu s-ar putea considera că norma de care reclamanta se prevalează ar justifica stabilirea bazei de impunere a impozitului pe venitul obținut din transferul proprietății operat prin moștenire prin luarea în considerare a unei valori stabilite de anumite persoane, căci acestea nu și-ar putea exprima în mod valabil voința de stabilire a valorii emolumentului moștenirii decât în cadrul unui partaj voluntar, menit să sisteze indiviziunea creată la deschiderea succesiunii, ceea ce nu este cazul în speță.

În acest sens este de subliniat că evaluarea făcută de părțile contractante semnatare ale antecontractului încheiat între rudele de gradul I și II, valorificată prin sentința Judecătorei Huedin nu putea să producă efecte juridice cu privire la venitul transmis în patrimoniul reclamantei prin succesiune.

În egală măsură se constată a fi nefondate susținerile recurente referitoare la omisiunea Judecătorei Huedin de a comunica din oficiu hotărârea pronunțată organului fiscal, pentru stabilirea impozitului pe venitul obținut prin succesiune de către reclamantă. Indiferent dacă această obligație a fost sau nu îndeplinită de către instanță, potrivit art. 23 C.pr. fiscală, dreptul de creanță fiscală și obligația fiscală corelativă s-au născut în cazul reclamantei la momentul constituirii bazei de impunere care le generează, rezultând astfel că de la momentul rămânerii irevocabile a hotărârii judecătorești s-a născut obligația sa de a achita impozitul pe venitul obținut în urma dezbaterii succesiunii după defunctul Pașca Corneliu, creanța fiscală corelativă fiind exigibilă de la data scadenței, indiferent dacă instanța a comunicat sau nu din oficiu hotărârea prin care s-a dezbătut succesiunea, ce a generat baza impozabilă.

Va fi deci respins ca nefondat recursul declarat, iar în baza art. 274 C.pr. civilă, se va lua act de faptul că părțile nu au solicitat cheltuieli de judecată în calea de atac.

PENTRU ACESTE MOTIVE ÎN NUMELE LEGII DECIDE:

Respinge ca nefondat recursul promovat de reclamanta recurentă XXX împotriva sentinței civile nr. XXX/07.08.2012, pronunțată de Tribunalul Arad în dosar nr. XXX/108/2012, în contradictoriu cu pârâtele intimate Administrația Finanțelor Publice Arad și Direcția Generală a Finanțelor Publice Arad. Fără cheltuieli de judecată în recurs. Irevocabilă.

Pronunțată în ședință publică azi, 06.06.2013

PREȘEDINTE

JUDECĂTOR

JUDECĂTOR

GREFIER

This document was created with Win2PDF available at <http://www.daneprairie.com>.
The unregistered version of Win2PDF is for evaluation or non-commercial use only.